

Arrest

nr. 279 926 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. KONINGS *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen samen met zijn moeder en twee broers op 30 januari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument. Op 3 februari 2020 dienen verzoekers moeder en zijn oudste broer elk een verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek van de moeder wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in naam van haar twee jongste kinderen als begeleide minderjarigen ingediend. Op 22 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van zowel verzoekers moeder als zijn oudste broer tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 2 december 2021 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de moeder en oudste broer van verzoeker.

1.2. Op 14 januari 2022 verzoekt verzoeker in eigen naam om internationale bescherming. Op 13 juni 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Koerd te zijn, geboren op 16 januari 2004 in Setaqan, Erbil (Koerdisch Autonome Regio – KAR, Noord-Irak). Uw vader Z(...) A(...) N(...) trouwde met uw moeder L(...), K(...) A(...) L(...) (OV. (...)) en zij hadden een slechte relatie. Uw vader gedroeg zich zowel tegenover u, uw zus G(...) en uw broers A(...), M(...) Z(...) A(...) (OV (...)) en A(...), H(...) Z(...) A(...) (OV. (...)), alsook uw moeder fysiek agressief. Het huwelijk met uw moeder was reeds het tweede huwelijk van uw vader. Zo trouwde hij eerst met F(...) en zij kregen zes kinderen samen. Ook na het huwelijk met uw moeder hertrouwde uw vader met een derde (onbekende) vrouw.

U groeide op in moeilijke levensomstandigheden. Omwille van het huiselijk geweld diende u ook te stoppen met school in het derde middelbaar en uw vader verbood u buiten de woning te komen. In november 2019 werden u en uw broers - uw zus was reeds gehuwd en woonde niet meer bij jullie - op een gegeven moment wakker gemaakt door uw moeder die u meedeelde dat jullie dienden te vertrekken. Jullie vluchtten naar buiten waar u uw vader met een wapen zag staan. De burens kwamen tussen en probeerden uw vader te kalmeren. Jullie maakten hiervan gebruik om te ontkomen en bereikten de hoofdstraat waar jullie een taxi namen. Jullie gingen naar het huis van uw oom J(...), die er altijd voor jullie geweest is, vreesde dat uw vader jullie bij hem zou komen zoeken en vinden en bracht jullie onder bij een vriend van hem. Uw vader kwam jullie effectief zoeken bij J(...) die aangaf niets te weten over jullie. Uw vader bedreigde hem indien zou blijken dat uw oom jullie geholpen had. Jullie verbleven uiteindelijk twee maanden bij de vriend van uw oom alvorens Irak op 23 januari 2020 met het vliegtuig vanuit Erbil te verlaten richting België. Bij aankomst op de luchthaven van Zaventem gaven jullie jullie paspoorten af aan de smokkelaar.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: identiteitskaart van uzelf en uw broer M(...) (origineel), geboorteakte (origineel), brief van OKAN (origineel), psychologisch attest (origineel). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd uw moeder nog even gehoord. Ze verklaarde dat uw vader een klacht indiende tegen J(...) wegens ‘ontvoering’ van haarzelf, u en uw broers. J(...) werd omwille hiervan opgepakt en ondervraagd. Hij werd enkele dagen later zonder meer vrijgelaten. Hij verblijft tot op heden in zijn woning in Setaqan. Uw moeder legde originele stukken betreffende deze aangifte voor, i.c. de klacht, de kennisgeving van de arrestatie van J(...), juridische beslissing om J(...) weer vrij te laten en de bevestiging van vrijlating van J(...). Uw moeder legde ook nog haar originele smartcard en de originele enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden voor.

Uw moeder vroeg, samen met uw meerderjarige broer M(...) Z(...) A(...), op 3 februari 2020 internationale bescherming aan in België. In hun hoofde werd door de Commissaris-generaal op 22 maart 2021 beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ongeloofwaardige vrees voor vervolging in Irak. Op 2 december 2021 werd deze weigeringsbeslissing bevestigd door De Raad van Vreemdelingenbetwisting (RvV).

Uw minderjarige broer M(...) Z(...) A(...) verzocht, samen met u, op 14 januari 2022 in eigen naam om internationale bescherming. Ook uw broer M(...) verwees in het kader van zijn verzoek naar jullie moeilijke levensomstandigheden i.c. uw vader die jullie jullie hele leven mishandeld heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de toevoegingen die uw moeder deed tijdens het DVZ interview (zie vragenlijst CGVS, vraag 8), uw eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en een stuk toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met psychologische problemen (zie p. CGVS, p. 9-11 + psychologisch attest in groene map). In dit attest, d.d. 19 april 2022, wordt aangehaald dat u omwille van uw toestand therapeutische hulp nodig heeft. Uit dit attest valt verder niets af te leiden. Uzelf verklaarde al enkele keren naar een psycholoog gegaan te zijn. Dit omdat u kampt met slapeloosheid, angst en algemeen sombere gevoelens. Zelf haalde u nog aan dat u zelfmoord wil(de) plegen nadat uw moeder en oudste broer een negatieve beslissing kregen (zie CGVS, p. 10-11). Dat u kampt met psy-problemen en omwille hiervan werd opgevolgd, wordt niet betwist. Ondanks uw verklaringen, afgelegd bij het CGVS moet worden opgemerkt dat uzelf, in het kader van uw persoonlijk onderhoud wanneer werd gepolst naar uw medische situatie, uitdrukkelijk aanhaalde dat alles goed gaat (zie CGVS, p. 9). Dat u, zoals gestaafd aan de hand van het psychologische attest, nood heeft aan therapie omwille van uw psychologische problemen wordt, zoals reeds aangehaald niet betwist. Dat u evenwel in een dermate moeilijke mentale toestand zou verkeren, waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang komt, is geenszins aangetoond. U werd gewezen op de mogelijkheid om zelf om een (extra) pauze te vragen indien u daar nood aan zou hebben (zie CGVS p. 2) doch u gaf op geen enkel moment tijdens uw onderhoud even te willen pauzeren. U bleek daarentegen wel degelijk in staat deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het Commissariaat-generaal en hierbij op coherente wijze uw relaas uit de doeken te doen. U haalde overigens ook zelf op geen enkel moment doorheen de onderhouds aan, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat te zijn de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. U verklaarde op het einde van uw persoonlijk onderhoud bovendien ook zelf uitdrukkelijk alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (zie CGVS p. 19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U haalde aan Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw vader. Jullie verlieten Irak omwille van de jarenlange fysieke mishandeling door hem en verklaart hierdoor er tot op heden niet te kunnen terugkeren (CGVS, p. 11).

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw moeder. U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw moeder werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar vervolgingsvrees. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV en geniet aldus kracht van gewijsde. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door haar, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

U verklaarde Irak verlaten te hebben naar aanleiding van jarenlange mentale en fysieke mishandeling door uw man Z(...) en zijn familie (CGVS1, p. 20). Bij terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door hem (CGVS1, p. 29). U vreest bovendien dat ook uw kinderen zullen worden gedood (CGVS1, p. 29).

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit heeft voorgelegd. U legde enkel kopiën voor van uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw drie jongste kinderen. Dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteit van dergelijke stukken niet kan worden nagegaan en er derhalve geen bewijswaarde kan worden aan toegekend. U verklaarde dat uw originele identiteitskaart, alsook deze van uw kinderen, nog bij uw broer J(...) in Irak liggen (CGVS1, p. 13). Waarom u uw originele identiteitskaart noch deze van uw kinderen meenam bij uw vertrek, kan vooreerst niet worden ingezien. U verklaarde dat uw broer u zei deze bij hem

te laten en u voegde eraan toe dat u illegaal vertrok (CGVS1, p. 13). Dit houdt echter geen steek gezien u legaal met uw eigen paspoort uit Irak verklaart te zijn vertrokken (CGVS1, p. 17). Bovendien toont u niet aan dat u ondertussen niet de mogelijkheid heeft gehad de originele identiteitskaarten hier in uw bezit te krijgen. U heeft immers nog contact gehad met uw broer J(...) sinds het verlaten van Irak (CGVS1, p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u een poging deed om de identiteitskaarten te bemachtigen. Nochtans werd u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar deze stukken gevraagd, alsook wordt in uw oproepingsbrief voor het Commissariaat-generaal (CGVS) uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van originele identiteitsstukken. Uw nalatigheid te pogen de originele identiteitskaarten te verkrijgen en bij de asielinstanties voor te leggen, houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Het voorleggen van uw identiteitskaart is in casu eens zo belangrijk gezien dit document informatie bevat aangaande iemands 'burgerlijke staat'. Gezien uw huwelijk met Z(...), en de problemen die u met uw man kende, dé kern van uw relaas betreffen, mag het duidelijk zijn dat het van belang is een duidelijk zicht te hebben op uw effectieve burgerlijke staat. Los van het feit dat u enkel een kopie van uw identiteitskaart, waaraan, zoals reeds opgemerkt werd, geen bewijswaarde kan worden toegekend, neerlegt, doet ook het feit dat u voorts enkel een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart voorlegt, tevens de wenkbrauwen fronsen. De informatie aangaande iemands huwelijkse staat is immers net op de achterkant van de identiteitskaart weergegeven. Dat u net van uw eigen identiteitskaart enkel een kopie van de voorkant voorlegt, dit terwijl u, wat betreft de identiteitskaarten van uw kinderen, wel kopieën van de volledige documenten, i.c. voor-én achterkant, voorlegt, is wel heel opmerkelijk (zie info in groene map in administratief dossier). Hier rijst dan ook het sterke vermoeden dat u bepaalde essentiële informatie met betrekking tot uw huwelijkse staat poogt achter te houden. Evenmin legt u enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw actuele huwelijk met Z(...) noch van de problemen die u met hem beweert gehad te hebben (zie infra). Dat u van uw kinderen wel kopieën van de volledige identiteitskaarten voorlegt en op deze stukken staat Z(...) als hun vader staat aangegeven, wijzigt hier niets aan. Vooreerst betreffen ook de identiteitskaarten van de uw kinderen loutere kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan uit het loutere feit dat Z(...) (mogelijks) de vader van uw kinderen is niet worden afgeleid wat uw huidige burgerlijke staat en u aldus, zoals u beweert, tot op heden met Z(...) gehuwd bent.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u evenmin de paspoorten van uzelf, noch van uw kinderen, voorlegt. Nochtans verklaarde u legaal, met jullie eigen paspoorten, gereisd te hebben (CGVS1, p. 18). U verklaarde deze documenten afgegeven te hebben aan de smokkelaar wanneer jullie in België toekwamen (CGVS1, p. 18). Waarom u überhaupt een smokkelaar nodig had, en hiervoor de nodige kosten zou maken – uw broer zou hiertoe een stuk grond verkocht hebben (zie CGVS1, p. 20) - indien u gewoon legaal uw land kon uitreizen, is geenszins duidelijk en houdt weerom geen steek. Dat u deze essentiële documenten dan ook zomaar zou hebben afgegeven en op heden niet meer in uw bezit heeft, kan dan ook ten zeerste worden betwist. Dat uw broer besliste dat u met een smokkelaar moest reizen én dat u de paspoorten aan de smokkelaar zou hebben afgegeven, betreffen voorts loutere beweringen die u niet weet te staven. Het paspoort is nochtans een essentieel document dat tal van informatie bevat aangaande ondermeer het moment van vertrek, eventueel verblijf elders en de eventuele verblijfsstatus ginds, Dient ook hier te worden opgemerkt dat het niet voorleggen van dit document, noch het kunnen aangeven van een aannemelijke reden hiervoor, uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Uw onvermogen enige tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit en overige relevante persoonsgegevens voor te leggen, in combinatie met uw schijnbaar complete nalatigheid enige poging te hebben ondernomen alsnog dergelijk bewijs te bekomen, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u moedwillig, in weerwil van uw medewerkingsplicht, uw documenten, en de erin vervatte informatie, tracht achter te houden.

Los van het voorgaande, zelfs indien uw actuele huwelijk met Z(...) zou vaststaan, quod non, bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat de situatie dermate was dat u, omwille van een nood aan internationale bescherming, Irak diende te verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, en dit omwille van onderstaande redenen.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u tussen 1993 en 2020, om en bij toch 27 jaar, bij uw man bent gebleven. U verklaarde geen weg te vinden uit uw situatie daar u zichzelf alleen voelde (CGVS1, p. 9 & p. 15). Blijkt echter uit uw verklaringen dat u wel degelijk hulp kreeg vanuit uw omgeving en er niet alleen voor stond. Zo zouden uw burens meermaals tussen gekomen zijn bij ruzies (CGVS1, p. 22 & p. 24). Ook de hele buurt leek uw man te verfoeien en hem meermaals te wijzen op zijn onaanvaardbaar gedrag (CGVS2, p. 6-7). Mensen raadden u aan om weg te vluchten naar Turkije (CGVS2, p. 9). Op een keer heeft een buurman uw man zelfs bedreigd door aan te geven dat hij hem zou aanklagen wanneer hij u nog eens fysiek zou aanvallen (CGVS2, p. 7). Ook een familielid van uw man, genaamd M(...), verdedigde u meermaals. Zo hadden, volgens uw verklaringen, uw man en hij meerdere gesprekken over jullie relatie. U verklaarde M(...) ook gebeld te hebben tijdens een van de ruzies met uw man en hij kwam bemiddelen

in uw voordeel (CGVS2, p. 9). Blijkt dat u tevens, naast de hulp van uw burens en familieleden van Z(...), ook kon rekenen op steun van uw eigen familie. Zo zou uw eigen familie op de hoogte geweest zijn van de situatie waarin u zich bevond en bleken zij zich volledig achter u te scharen. U verklaarde dat uw broer probeerde tussen te komen wanneer uw man u mishandelde (CGVS1, p. 11). Uw zus heeft u ook aangeraden te scheiden (CGVS1, p. 27). Uw broer J(...) was op de hoogte van uw moeilijke situatie en hielp u uiteindelijk te ontsnappen uit Irak. Niet enkel kon u via hem twee maanden onderduiken bij een vriend van hem, hij regelde ook uw reis uit Irak en zette u tevens ook af aan de luchthaven bij uw vertrek (CGVS1, p. 10). Dat u er in Irak aldus volledig alleen voorstond en geen mogelijkheid had om eerder uw man en uw gewelddadig huwelijk te verlaten, kan niet worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat u ooit doorgedreven pogingen ondernam om, middels uw netwerk, aan uw gewelddadige man te ontkomen. Dat u aldus, ondanks uw netwerk, toch 27 jaar bij uw man bleef, maakt dat ten zeerste kan getwijfeld worden aan, minstens de ernst, van de situatie waarin u zich zou bevonden hebben. Dat bovendien zoveel mensen bereid waren om voor u in de bres te springen en tegen uw man durfden in te gaan, ontkracht tevens het machtige profiel van uw man waar u naar verwees (CGVS1, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u evenmin doorgedreven pogingen ondernam om via officiële instanties of vrouwenhuizen uw situatie te proberen oplossen (CGVS1, p. 27). U verklaarde dat er in Koerdistan geen vrijheid voor vrouwen bestond, dat zij geen rechten hebben en ook geen klachten kunnen indienen (CGVS1, p. 5 & p. 27). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt minstens het tegendeel. Vooreerst blijkt uit deze informatie dat er in Erbil wel degelijk instanties bestaan die zich ontfemen over, en inzetten voor, de bescherming van vrouwen tegen huishoudelijk geweld en dergelijke criminaliteit. Uit recente informatie blijkt verder dat er een voelbare stijging is van vrouwenrechten-activisten, vrouwelijke academici en vrouwgeleide ngo's die lobbyen voor de gelijkheid tussen vrouwen en mannen in Koerdistan en strijden voor een rechtmatig leven voor vrouwen in Koerdistan. Blijkt voorts dat er ook internationale ngo's bestaan in Irak die actief zijn op het vlak van de bescherming van basisrechten voor vrouwen (zie info in uw administratief dossier). Dat u zonder een oplossing te zoeken, minstens u te informeren over uw eventuele mogelijkheden te ontkomen aan uw penibele situatie, gewoon bij uw man bleef, en dit gedurende bijna dertig (!) jaar, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.

Wat betreft uw opmerking dat vrouwen geen klacht kunnen indienen in Koerdistan (CGVS1, p. 5) bewees u bovendien zelf het tegendeel. Zo werden uw klachten in 2008, 2011 – toen diende ook uw dochter een klacht in - en 2019 wel degelijk aanhoord en genoteerd, dit zowel in het ziekenhuis als in het politiekantoor (CGVS1, p. 15 & p. 25). Wat betreft uw klacht bij de politie in 2008 besloot u echter zelf om deze direct weer in te trekken, en dit op hetzelfde moment toen u nog bij de politie aanwezig was (CGVS2, p. 10). Vreemd genoeg slaagde u er dan wel in om een kopie van deze klacht voor te leggen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Hoe dit mogelijk is gelet op het feit dat u deze klacht introk, is niet duidelijk. Wat er ook van zij, dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u enkel kopieën van de klachten voorlegde. Zoals reeds opgemerkt kan de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Dient hier bijkomend nog te worden onderlijnd dat de voorgelegde klachten een loutere weergave zijn van hetgeen u, dan wel uw dochter, toen verklaarde doch deze spreken zich niet uit over de waarachtigheid van de feiten zoals toen door u / jullie vermeld. Volledigheidshalve kan hier tot slot nog aan worden toegevoegd dat het algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is.

Ondanks het feit dat u dus in 2008 en 2011 wel degelijk bij de politie terecht kon, heeft u zich in de daaropvolgende 11 jaar, tot in 2019, nooit meer tot de politie gewend noch hun tussenkomst of bescherming gevraagd tegen de gewelddaden waar u veelvuldig het slachtoffer van zou zijn geweest. Hiermee rekening houdende, en het feit dat u in 2008 zelf besliste uw klacht weer in te trekken indachtig, dient te worden opgemerkt dat het duidelijk mag zijn dat de politie geen (verdere) officiële stappen kan zetten in een zaak waar een officiële klacht niet (langer) voorhanden is. Dat het wel degelijk mogelijk is om in Koerdistan klacht in te dienen, dit ook voor u, blijkt eens te meer uit het feit dat wanneer u zich in 2019 dan wel weer tot de politie wendde en klacht indiende, zij immers direct stappen ondernamen en uw man opriepen voor verhoor (zie infra).

Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u een analfabete vrouw bent en de moeilijkheden die u, in die hoedanigheid, kan ondervinden om uw weg te vinden naar/ binnen de officiële instanties voor hulp en / of bescherming. Echter, uit wat hierboven werd aangehaald bleek u wel degelijk uw weg te vinden naar het ziekenhuis en de politie. U had bovendien ook mensen rondom u die op de hoogte waren van uw situatie en meermaals tussenkwamen ingeval van problemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verondersteld worden dat u eveneens de mogelijkheid zou gehad hebben u, desnoods bij of via deze mensen, te informeren naar eventuele beschikbare instanties, dan wel de manier hoe u deze kon bereiken met uw hulpvraag. Zulks blijkt immers eens te meer uit volgende.

Zo bent u op aanraden van uw burens op een dag hulp gaan vragen aan een vrouwelijke Iraakse politica (CGVS1, p. 27). Dat het u ten eerste vrij stond zomaar naar deze politica te stappen en hulp te vragen

bewijst dat u, en dit in tegenstelling tot uw eerdere beweringen, wel degelijk over een zekere mate van vrijheid beschikte. Dat u er bovendien als analfabete vrouw in slaagde om op eigen houtje uw weg te vinden naar deze politica mag eveneens verbazen. Dit terzijde, het is wel opmerkelijk dat u, die voor het overige amper stappen zette om u te informeren over uw eventuele mogelijkheden, dan wel via de meest gangbare en voor de hand liggende kanalen, i.c. de politie of vrouwenorganisaties, te proberen een einde te maken aan uw moeilijke situatie, dan wel gewoon naar een politica stapte met een hulpvraag. Los van het feit dat u ook aangaande uw contact met deze politica niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, is het verder ook wel opmerkelijk dat uw hulpvraag aan haar direct betrekking had op 'het verlaten van het land' (zie CGVS1, p. 27) en u voegde eraan toe dat u dacht dat zij wegens haar gezag en connecties mogelijks een visum voor u kon regelen (zie CGVS2, p. 17). U kreeg te horen dat dit niet mogelijk was maar dat zij wel een gesprek met uw man kon aangaan. U wees dit direct van de hand en voor het overige zouden op geen enkel moment verder de eventuele mogelijkheden die u binnen Irak zelf had om aan uw gewelddadig huwelijk te ontkomen, ter sprake gekomen zijn. Blijkt ook niet dat u haar hier zelf naar heeft gevraagd (zie CGVS1, p. 27 en CGVS2, p. 17). Dit is geenszins ernstig ingeval van een waarachtig relaas.

Dient verder ook te worden opgemerkt dat u gedurende uw bijna dertig jaar huwelijk slechts éénmalig een poging ondernomen heeft, dit vlak na de geboorte van G(...) rond 1995 - 25 jaar voor u uw man verliet en Irak ontvluchtte - weg te vluchten van uw man. Zo liep u 's nachts gedesoriënteerd de straat op om uiteindelijk direct weer naar binnen te gaan nadat uw man u zag (CGVS1, p. 23). Buiten deze impulsieve vluchtpoging ondernam u verder niets concreets tot aan uw effectieve vertrek. Waarom u dan eind 2019 plots zou besloten hebben dat u geen andere keuze had, is niet duidelijk. U verklaarde dat u nu dacht dat het wel serieus was én omdat uw man een wapen trok, besloot u dat dit het moment was te vertrekken. Nochtans bleken, volgens uw verklaringen, ook de overige aanvaringen die u in het verleden kende met uw man dermate serieus en bleek hij ook al in het verleden zijn wapen te hebben getrokken (CGVS1, p. 22 & p. 23). U slaagde er niet in te verduidelijken waarom u voorheen, gedurende bijna dertig jaar, geen stappen zette om uw man te verlaten en aan uw gewelddadig huwelijk te ontkomen, maar dan in november 2019 blijkbaar wel direct wist wat te doen en concrete stappen kon zetten.

Niet alleen stapte u in november 2019, nadat u opnieuw door uw man hardhandig was aangepakt, op klaarlichte dag naar de politie om klacht in te dienen – iets waarvoor u voordien zo angstig was dat u zelfs uw klacht in 2008 besloot weer in te trekken en dit nog op hetzelfde moment als dat u de aangifte deed (zie supra) – u stapte de dag nadien gewoon met de kinderen in een taxi en trok naar uw broer, die op een veilig onderduikadres kon onderbrengen en er op amper twee maanden tijd in slaagde u het land uit te krijgen. Het gemak en de snelheid waarmee u uiteindelijk uw gewelddadige man kon verlaten én uw vertrek uit Irak kon geregeld worden, staat in schril contrast met uw nalatigheid om eerder te proberen binnen Irak een oplossing te vinden voor de moeilijke situatie waarin u zegt decennialang te hebben geleefd.

Uw nalatigheid stappen te zetten, dan wel u te informeren naar uw eventuele mogelijkheden een oplossing te vinden, is eens zo opmerkelijk wanneer volgende in rekenschap wordt genomen. Zo blijkt, zoals hierboven ook reeds werd opgemerkt, dat u in Irak nochtans wel beschikte over een zeker mate van vrijheid. Zo bleek dat u naar de markt kon gaan, dagdagelijks op bezoek kon gaan bij uw burens én bovendien de laatste 15 jaar van uw verblijf in Irak alleen in een huis kon wonen met uw kinderen (CGVS1, p. 24). Uw man kwam hier bovendien slechts om de week op bezoek (CGVS1, p. 12). Dat u gedurende deze periode, zoals hierboven duidelijk werd aangehaald, amper poging(en) ondernam aan uw gewelddadige man te ontkomen, minstens uzelf informeerde over uw mogelijkheden hiertoe, haalt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Irak, en bijgevolg van uw vrees, duidelijk onderuit.

De geloofwaardigheid, minstens ernst, van de situatie waarin uw verkeerde wordt verder bijkomend onderuit gehaald onderstaande vaststellingen. Zo valt geenszins te begrijpen dat u, die in 2008 uw klacht bij de politie weer introk (zie supra), in 2019 gewoon naar huis terugkeerde nadat u op klaarlichte dag naar het politiekantoor geweest was om klacht in te dienen. Rekening houdende met uw bewering dat u uit pure schrik in 2008 besloot uw klacht weer in te trekken – uw man belde u op en dreigde ermee dat u geen klacht mocht indienen (CGVS2, p. 10) - is het onlogisch dat u in november 2019, nadat u bij de politie uitdrukkelijk te horen kreeg dat zij uw man zouden oproepen voor verhoor, en u aldus wel kon verwachten dat uw man snel op de hoogte zou zijn van het feit dat u klacht had ingediend, dan blijkbaar geen schrik had en gewoon naar huis terugkeerde (CGVS1, p. 24).

Dat uw man voorts, nadat u de woning ontvluchtte, ook amper pogingen zou ondernomen hebben om u te vinden – hij zou bij uw broer J(...) naar u zijn komen vragen en belde naar de burens (CGVS1, p. 28), rijmt evenmin met het beeld dat u van hem schetst. U verklaarde immers dat uw man en uw schoonbroer ermee dreigden uw hele familie te vermoorden als u ooit zou scheiden of weggaan van uw man (zie CGVS1, p. 27). Uit niets blijkt dat uw familie sinds uw vertrek ernstige problemen ondervond met uw echtgenoot, dan wel zijn broer.

Eens zo opmerkelijk is dat uw man er blijkbaar geen graten in zag dat uw identiteitspapieren niet thuis werden bewaard. Nochtans zou u er, tijdens de ruzies, ten aanzien van uw man duidelijk mee hebben bedreigd dat u het land zou verlaten (CGVS2, p. 9) – dat u uw man op een dergelijke manier van antwoord durfde te dienen, doet ook reeds vragen rijzen bij het onderdanige karakter dat u uzelf en het gewelddadige karakter dat u u uw man toeschrijft. Indien uw echtgenoot u daadwerkelijk zo onder de knoet hield en controleerde kan hoegenaamd niet worden begrepen dat hij zo laks zou geweest zijn en geen controle zou hebben willen hebben op uw documenten om uw eventuele vlucht te voorkomen. Door toe te laten dat u uw documenten elders bewaarde, maakte hij het voor u immers wel makkelijk effectief te vertrekken wanneer u dit hiertoe zou beslissen. Het snijdt evenmin hout dat u uw man zo makkelijk kon voorliegen over de plaats waar u uw documenten bewaarde. Uw identiteitsdocumenten lagen allemaal bij uw broer J(...) maar u maakte uw man wijs dat ze bij de buurvrouw lagen (CGVS1, p. 27). U zei tegen uw man dat de identiteitspapieren bij de burens lagen omdat de wijk onveilig was en ze daar wel veilig opgeborgen waren. Deze verklaring houdt hoegenaamd geen steek daar jullie als burens in dezelfde wijk wonen (CGVS1, p. 27). Dat uw man, die tevens op de hoogte was van uw goede band met de burens én rekening houdende met het feit dat de buurman al meermaals uw man had aangesproken op zijn slechte houding ten aanzien van u, en dus zijn loyaliteit naar u toe al duidelijk had laten blijken (zie supra), zich hier allemaal geen vragen bij stelde, is dan ook compleet ongeloofwaardig en strookt niet met het beeld dat u van uw man ophangt.

Dient verder te worden opgemerkt dat u niet in staat blijkt op een éénduidige manier aan te geven wat nu precies aan de basis lag voor de start van de problemen met uw man. Zo verklaarde u dat aanvankelijk het eerste jaar van jullie huwelijk goed verliep (CGVS1, p. 20). Hierna ging het drastisch bergaf. Op de vraag waarom hier een shift plaatsvond na een jaar slaagde u er niet in een eenduidig antwoord te geven. Zo verklaarde u enerzijds dat er een verandering plaatsvond omdat zijn broers en zussen hem vertelde dat u met andere mannen omging (CGVS1, p. 21). Anderzijds verklaarde u dat uw man u “misschien moe was” daar hij u altijd verdedigd had ten aanzien van zijn familie maar dat hij de ruzies nu beu was en voor zijn familie koos (CGVS1, p. 21-22). Waarom hij dit na een jaar beu was blijft onduidelijk. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud redeneerde u dan weer dat u hem meermaals verweten had dat hij uw leven verwoest had. En dat daarom uw man na een jaar huwelijk stopte u te steunen (CGVS2, p. 8). Gezien de onenigheid tussen u en uw man het startpunt is van de reeks incidenten die u ertoe aanzetten uw land te verlaten mag logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent toch duidelijke en coherente verklaringen zou kunnen afleggen.

Los van voorgaande bevindingen, konden ook menig vraagtekens geplaatst worden bij de reisweg die jullie aflegden van Irak naar België. U verklaarde van Irak naar België gereisd te zijn met jullie eigen Iraakse paspoorten. Desondanks beriepen jullie zich op een smokkelaar die jullie van de luchthaven in de KAR begeleid heeft tot aan de deur van het Klein Kasteeltje in België (CGVS1, p.16). U verklaarde dat jullie paspoorten door de smokkelaar bijgehouden werden en getoond werden aan de douaneposten (CGVS1, p. 19). De smokkelaar zou bij eventuele vragen aan de paspoortcontrole geantwoord hebben, u zou in geval van een vraag gewoon gezegd hebben dat u ‘K(...)’ bent (CGVS1, p. 19). U erop gewezen dat dit toch verdacht is, verklaarde u dat er in Koerdistan geen vragen gesteld worden in de luchthaven (CGVS1, p. 19). U opnieuw gevraagd wat u zou gezegd hebben bij een vraag antwoordde u vaagweg dat u het niet wist en dacht dat de smokkelaar ging zeggen dat u de taal niet sprak van daar (CGVS1, p. 18). U verklaarde dat jullie geen afspraken hierrond gemaakt hadden. Dit is minstens bizar te noemen daar er immers kan verondersteld worden dat ook de smokkelaar niet het risico zou willen lopen om, bij een eventuele controle, door te vallen indien duidelijk zou blijken dat u van niets op de hoogte was en hij in uw plaats evidente vragen als ‘reisdoel’, ... diende te beantwoorden. Juist gezien de vrees die jullie hadden, kan eens te meer verondersteld worden dat jullie wel degelijk op voorhand zouden zijn ingelicht over jullie reisdoel, de reden en diets meer. Jullie konden immers ook geenszins op voorhand weten dat jullie niet persoonlijke zouden bevraagd worden omtrent jullie reis. U hiermee geconfronteerd paste u uw verklaringen aan en verklaarde u met de smokkelaar afgesproken te hebben gezegd te hebben dat u op reis was indien u een vraag gesteld zou worden (CGVS1, p. 19). Uw vage verklaringen, hieromtrent doen de geloofwaardigheid verder wankelen. U bleek verder niet te weten via welk land jullie Europa binnen reisden noch bleek u op de hoogte of u al dan niet met een visum aan het vliegen was (CGVS1, p. 19). Uw onwetendheid en onvermogen duidelijke verklaringen af te leggen aangaande uw reisweg, doet ten zeerste vermoeden dat u hieromtrent niet de waarheid vertelt. Dat u bovendien ook niet in staat bent enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen ter staving van uw reis, bevestigt dit vermoeden eens te meer. U verklaarde de paspoorten afgegeven te hebben aan de smokkelaar en dat hij ondertussen verder gereisd is naar Engeland (CGVS1, p. 18). Uw onaannemelijke verklaringen aangaande uw reis naar België en de reden waarom u de paspoorten niet zou kunnen voorleggen, doen echter vermoeden dat u deze stukken achterwege houdt om de hierin aanwezige relevante informatie achter te houden. Dit alles houdt verder een negatieve indicatie in voor uw algehele geloofwaardigheid.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees, en uw beweerde vrees voor uw kinderen, door uw echtgenoot te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak.

Blijkt bovendien dat u zich met betrekking tot uw vrees bij terugkeer steunt op loutere hypothesen. Blijkt namelijk nergens uit uw verklaringen dat uw man sinds uw vertrek doorgedreven pogingen ondernam u te vinden, laat staan dat hij op heden nog steeds naar u op zoek zou zijn in Irak. Zoals reeds aangehaald kwam uw man langs bij uw broer om u te zoeken en belde hij naar de bureaus om navraag te doen (CGVS1, p. 28). Verder dan dit bleek het niet te gaan. Dat uw man er enerzijds mee zou bedreigd hebben uw familie te vermoorden als u hem zou verlaten (CGVS1, p. 27, doch voor het overige enkel bij uw ene broer naar u ging vragen en verder amper naar u op zoek blijkt, valt niet te rijmen. Uw man ging zelfs niet vragen naar u bij jullie dochter G(...), die nochtans woonachtig is in dezelfde stad (CGVS2, p. 19). Dat uw man u, zoals u beweert, aldus overal zou kunnen terugvinden, zelfs buiten de grenzen van Irak, én hij hiermee actief bezig is, blijkt geenszins (CGVS2, p. 9).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande.

De Iraakse medische rapporten beschrijven de verwondingen die u en uw dochter opliepen in 2008 en 2011. Dat jullie in 2008 en 2011 bepaalde verwondingen hadden, wordt op zich niet betwist. Echter, uit de voorgelegde attesten kan op geen enkele manier worden afgeleid onder welke omstandigheden u en uw dochter deze verwondingen opliepen. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat een medisch louter een weergave /omschrijving geeft van de specifieke letsels die iemand heeft. Een arts kan, op grond van zijn ervaring en wat een patiënt hem verteld, een vermoeden hebben over wat hieraan ten grondslag ligt, doch kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven over de effectieve omstandigheden waaronder iemand gewond raakte.

De prints van foto's van uw man voegen niets wezenlijks toe aan uw verhaal. Immers, wie op de foto's staat afgebeeld en wat uw link met deze persoon is, blijkt geenszins uit deze foto's. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw man betreft, quod non, dan nog toont deze foto's niet aan dat hij u quasi dertig jaar lang fysiek en psychisch mishandelde en u, alsook uw kinderen, ingeval van een terugkeer naar Irak zal vermoorden.

De kopieën van uw identiteitskaarten werden hierboven reeds besproken. Hoe dan ook spreken deze stukken zich ook niet uit over de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Ook de politie-aangiftes werden hierboven reeds besproken en kunnen ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Kan hier overigens nog worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u wel kopieën voorlegde van de klachten die u in 2008 en 2011 zou hebben ingediend maar niet in staat bleek enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de klacht die u in 2019 zou hebben ingediend. Nochtans betroffen de feiten waarvoor u toen klacht zou hebben ingediend dé redenen omwille waarvan u besloot uw land te verlaten.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig verhaal wat in casu geenszins het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceIraq2021.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraq.securitysituation20190312.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusirak.deveiligheidssituatieindekar20191120.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraqsecuritysituation202010300.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De

relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de

provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvonden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraq.internalmobility.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Erbil actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verder dient nog volgende opgemerkt te worden. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud bleek uw moeder nog wat documenten te willen toevoegen in kader van uw asielprocedure. Zij verklaarde dat uw vader een klacht indiende tegen uw oom J(...) omwille van 'ontvoering' en dat uw oom werd opgepakt. Ze legde ter staving hiervan de klacht zelf, de bekendmaking van arrestatie + documenten aangaande de vrijlating, van uw oom voor. Aan de verklaringen dat uw vader klacht indiende tegen J(...) kan echter maar weinig geloof worden gehecht. Immers betreft het hier een gebeurtenis die voortvloeit uit een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas (zie supra).

De waarachtigheid van deze feiten wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gezien de opmerkelijke vaststelling dat uw moeder zelf, in het kader van haar procedure om internationale bescherming, nooit enige melding maakte van de klacht die tegen haar broer werd ingediend.

Jullie verlieten Irak reeds op 23 januari 2020 en uw moeder verzocht twee weken later, i.c. op 3 februari 2020, om internationale bescherming. In het kader van haar verzoek werd uw moeder voorts pas op 29 oktober 2020 en op 11 januari 2021 gehoord op het CGVS. Uit een vertaling van de klacht zelf én de bekendmaking van de arrestatie (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de klacht dateert van 11 september 2020 en de bekendmaking van arrestatie van 20 september 2020. Uit uw eigen verklaringen blijkt bovendien dat uw oom reeds een aantal dagen na zijn arrestatie zonder meer weer werd vrijgelaten. Beide gehoren van uw moeder in het kader van haar eigen procedure vonden plaats ruim één maand tot meerdere maanden nadat uw oom zou zijn aangeklaagd, er een bekendmaking van arrestatie werd opgemaakt én hij ondertussen alweer in vrijheid was gesteld. Het houdt dan ook volstrekt geen steek dat uw moeder van deze feiten in het kader van haar eigen verzoek nimmer melding maakte van de klacht tegen en arrestatie van haar broer. Ook in het kader van het beroep dat door uw moeder werd ingediend bij de RvV volgend op de weigeringsbeslissing genomen in haar hoofdte door de Commissaris-generaal – het verzoekschrift dateert van 17 mei 2021 en de zitting vond plaats op 16 november 2021- werd met geen woord gerept over de gerechtelijke procedure die tegen uw oom aanhangig zou zijn gemaakt. Het mag duidelijk zijn dat dit volstrekt onaannemelijk is ingeval van een waarachtig relaas. Het mag overigens ook wel ten zeerste verbazen dat deze stukken nu pas, in het kader van uw verzoek voor het eerst worden voorgelegd. Er wordt ook op geen enkele manier verduidelijkt waarom deze feiten én de stukken niet eerder (konden) worden aangehaald / voorgelegd.

Voorts is het ook wel opmerkelijk dat uw vader pas op 11 september 2020, i.c. pas een achttal maanden na jullie vlucht, een klacht tegen J(...) zou hebben ingediend. U verklaarde dat uw vader nog voor jullie vlucht uit Irak, in de periode dat jullie ondergedoken zouden gezeten hebben bij een vriend van uw oom, bij uw oom zijn langsgesegaan om hem te bedreigen indien uw oom iets met jullie 'verdwijning' te maken had. Het snijdt dan ook geen hout dat uw vader nog een achttal maanden zou gewacht hebben alvorens klacht in te dienen tegen uw oom.

Dat uw moeder de originele stukken in verband met deze klacht en daaropvolgende procedure voorlegde in het kader van uw persoonlijk onderhoud, wijzigt niets aan voorgaande. Immers, documenten hebben sowieso pas bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat duidelijk niet het geval is. Bovendien is het algemeen geweten dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor dit document hoe dan ook quasi geen bewijswaarde heeft.

Uw moeder legde voorts nog haar originele Iraakse smartcard voor. In tegenstelling tot wat in het kader van haar procedure om internationale bescherming werd opgemerkt legt ze thans aldus wel een tastbaar begin van bewijs voor aangaande haar identiteit. Echter, in navolging van wat de Commissaris-generaal reeds opmerkte in het kader van haar verzoek, dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit document geen informatie bevat / zich niet uitspreekt over de actuele burgerlijke staat van uw moeder. Dat uw moeder tot op heden aldus nog altijd zou gehuwd zijn met uw vader wordt niet aangetoond. De motivering dienaangaande blijft dan ook gehandhaafd. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat nog aan dat uw moeder van plan was stappen te ondernemen om van uw vader te scheiden (zie CGVS p. 20). Echter, dienaangaande werd voor het overige geen verdere informatie meer overgemaakt noch werd enig tastbaar begin van bewijs hieromtrent aan het CGVS bezorgd.

De voorgelegde omslag tot slot toont enkel aan dat post vanuit Irak werd opgestuurd, niets meer en niets minder.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten die jullie in Irak zouden hebben meegemaakt. U legt in het kader van

uw verzoek nu ook uw originele identiteitskaart alsook de originele identiteitskaart van uw minderjarige broer voor. In het kader van haar procedure bleek uw moeder enkel in het bezit van kopieën van haar en jullie identiteitskaarten en werd aangehaald dat er geen begin van bewijs aangaande de identiteit werd voorgelegd. Hoogstens kan worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uzelf alsook van uw broer nu wél een tastbaar begin van bewijs aangaande jullie identiteit wordt voorgelegd. Echter, de identiteitskaarten betreffen louter jullie persoonsgegevens maar spreken zich niet uit over de feiten die jullie in Irak zouden hebben meegemaakt en omwille waarvan jullie Irak zouden hebben moeten verlaten. Evenmin bevatten de identiteitskaarten van uzelf en uw broer informatie aangaande de burgerlijke staat van uw moeder.

De brief van OKAN toont aan dat u uw best doet in de Nederlandstalige lessen, niets meer niets minder.

Het psychologisch attest werd hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw broer A(...), M(...) Z(...) A(...) (OV. (...)) werd beslist tot een niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een korte theoretische toelichting bij een aantal bepalingen en beginselen die hij in casu geschonden acht, zet verzoeker vooreerst het volgende uiteen aangaande zijn vermeende kwetsbaarheid:

“Er werd in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de kwetsbare situatie van verzoeker.

Verzoeker was als jong kind slachtoffer van huiselijk geweld!

Hij herinnert zich deze feiten tot op vandaag:

*“(…) “
(NPO, p. 11)*

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat hij nood heeft aan psychologische begeleiding om de traumatische gebeurtenissen uit het verleden te verwerken.

De verzoeker krijgt daarom psychologische begeleiding en beschrijft zijn problemen als volgt:

*“(…)”
(NPO, p. 10)*

Bovendien legde hij ook een attest neer van zijn psycholoog om zijn huidige begeleiding te staven.

In het verleden had verzoeker reeds suïcidale neigingen. Samen met zijn psycholoog kan hij hier echter over praten en verzoeker probeert deze neigingen niet uit te voeren, ook al moet hij er wel soms nog aan denken.

Omstandigheden zoals een Eritrese mede-bewoner van het opvangcentrum waar hij verblijft die uit het raam springt en overlijdt, helpen daar echter niet bij. (zie:Asielzoeker dood aangetroffen in Fedasil-centrum van Moeskroen | Het Nieuwsblad)

De verzoeker heeft het lijk van de jongeman zien liggen. Hij was erg gechoqueerd door deze gebeurtenis en had het erg moeilijk om dit te verwerken, gezien zijn eigen negatieve beslissing.

Toch is het CGVS van mening dat verzoeker geen bijzondere procedurele behoeften heeft.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beoordeling! Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft en het CGVS is hier ook van op de hoogte!

Zijn psychologische problemen worden niet in aanmerking genomen bij het bepalen van de kwetsbaarheid van de verzoeker, noch in de procedure, noch in het kader van de beoordeling van vluchtelingenstatus, noch in het kader van de behoefte aan subsidiaire bescherming.

Dit is een ernstige schending van de zorgvuldigheidsverplichting!

Psychische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat iemand bij terugkeer naar diens land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan. Dat de verzoeker jarenlang werd onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling door zijn vader.

In België beschikt hij over de nodige en kwalitatieve psychologische begeleiding, die hij in Koerdistan niet zal kunnen krijgen.

Verzoeker kan aldus voor zijn psychische klachten niet op dezelfde of gelijkaardige manier worden ondersteund in Irak, als in België, gelet dat hij daar geen toegang heeft tot dergelijke begeleiding. Hem in die omstandigheden terugsturen naar Irak zou ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het artikel 3 van het EVRM, bepaalt:

"(...)"

Het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"(...)"

Verweerster houdt geen enkele rekening met zijn psychisch lijden. Hem overdragen aan Irak waar hij terecht komt in erbarmelijke omstandigheden zonder kwalitatieve begeleiding maakt wel degelijk een schending uit van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Het CGVS handelt nalatig door zijn kwetsbare profiel te negeren. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt niet af te leiden dat deze elementen mee in overweging zijn genomen wat minstens een schending is van de motiveringsverplichting.

Derhalve kan worden geconcludeerd dat verzoekster op grond van haar kwetsbare profiel als vluchteling moet worden erkend.

De bestreden beslissing dient te worden hervormd, minstens vernietigd."

Verder laat verzoeker het volgende gelden met betrekking tot het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming:

"Het Commissariaat-generaal is van mening dat uit de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd geen afzonderlijk onderzoek rechtvaardigen ten opzichte van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beoordeling!

Het CGVS toont zich zeer vooringenomen door te beweren dat het relaas van de wel ongeloofwaardig zal zijn aangezien het het relaas van de moeder, dat als ongeloofwaardig werd beschouwd, bevestigt.

Daarbij wordt er een volledige afbreuk gedaan aan het feit dat zowel verzoeker als zijn broer He(...) het verhaal van de moeder van verzoeker compleet bevestigen.

Bovendien is het gezin er weldegelijk in geslaagd om enkele argumenten van het CGVS die werden gebruikt om het relaas als ongeloofwaardig te bestempelen, te weerleggen aan de hand van nieuwe documenten.

Het CGVS beweert dat de documenten van de politie met betrekking tot de klacht tegen de oom van verzoeker reeds zouden zijn kunnen neergelegd tijdens de procedure voor Uw Zetel naar aanleiding van de beslissing van de moeder van verzoeker. De kopie hiervan werd echter reeds voorgelegd! (toenmalig stuk 19)

Aangezien de originele documenten werden neergelegd in het kader van de huidige procedure, dienen deze dus weldegelijk als echt te worden beschouwd.

Daarnaast zou de moeder van verzoeker in haar verzoek om internationale bescherming geen bewijs ter staving van haar identiteit hebben voorgelegd, ondanks dat zij wel een kopie van haar identiteitskaart kon voorleggen.

Naar aanleiding hiervan, contacteerde zij haar broer, de oom van verzoeker, en deze bezorgde via de post de originele identiteitskaart. Deze werden samen met de envelop neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Op deze kaart staat duidelijk aangegeven dat haar burgerlijke staat gehuwd is! Het CGVS kan dan ook niet langer beweren dat zij niet zou aantonen werkelijk gehuwd te zijn met de vader van verzoeker.

De moeder van verzoeker deed ten slotte navraag of het mogelijk zou zijn om uit de echt te scheiden in België. Er zal hiervoor echter een dagvaarding worden gestuurd naar haar echtgenoot in Iran.

Uiteraard zou hij op dat ogenblik niet alleen weten dat zij zich in België bevindt, maar ook haar exacte adres.

Het is dan ook procedureel onmogelijk voor haar eigen veiligheid om uit de echt te scheiden in België. Dit kan echter niet tegen haar en de verzoeker gebruikt worden om hun geloofwaardigheid onderuit te halen, aangezien deze omstandigheden niet aan hen te wijten zijn.

Bovenstaande elementen samengenomen, draagt de verzoeker heel wat bijkomende elementen aan ter ondersteuning van zijn asielaanspraak.

Er diende dan ook minstens een afzonderlijk onderzoek te gebeuren naar het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

Het feit dat dit niet is gebeurd is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de onderzoek plicht in hoofde van het CGVS."

Verzoeker betoogt vervolgens dat bij de beoordeling van een vrees voor vervolging objectieve elementen dienen door te wegen en dat het daarbij onder meer gaat om de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden en het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie. Objectieve bronnen geven aan dat huiselijk geweld schering en inslag is in Irak, aldus verzoeker, die dit als volgt toelicht:

"Human Rights watch schrijft in 'Iraq: Urgent Need for Domestic Violence law', Increasing Concern Under Covid-19 Measures' het volgende:

"Domestic violence remains a serious problem in Iraq. The Iraq Family Health Survey (IFHS) of 2006/7 found that one in five Iraqi women are subject to physical domestic violence. A 2012 Planning Ministry study found that at least 36 percent of married women reported experiencing some form of psychological abuse from their husbands, 23 percent verbal abuse, 6 percent physical violence, and 9 percent sexual violence."

(beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2020/04/22/iraq-urgent-need-domestic-violence-law>)

Tevens stelt het artikel van A. ABED, 'Violence Against Women in Iraq: Between Practice and Legislation', 8 juli 2020 het volgende:

"Despite the adoption of the Law Against Domestic Violence (No.8 of 2011) in Kurdistan, and the achievements of the Kurdistan Regional Government and civil society organizations in managing to reduce violence, it continues to be practiced. Official statistics from the Ministry of Interior show that 91 women were killed or 'committed suicide', 203 women either 'self-immolated' or were set on fire, 87 cases of sexual assault were recorded, and 7,191 women filed a domestic violence complaint in 2018 in the Kurdistan region."

(beschikbaar op: <https://blogs.lse.ac.uk/mec/2020/07/08/violence-against-women-in-iraq-between-practice-and-legislation/#:~:text=Official%20statistics%20from%20the%20Ministry,2018%20in%20the%20Kurdistan%20region.>)

De COI Kurdistan Region of Iraq (KRI), women and men in honour-related conflicts, dd. 2018 vermeldt het volgende:

"There is a shelter for women in each of the bigger cities in KRI: Erbil, Sulaimania and Dohuk. Women can access the shelters by court order; in order to leave the shelter, the women also need a court order. When the woman is released from the shelter, she will often return to her family. In some cases, they might protect her, while in other cases they might kill her. Yet another possible outcome is that the woman chooses to commit suicide or is pressured to do so."

(beschikbaar op: <https://www.refworld.org/pdfid/5beacadd4.pdf>)

In casu ligt de gegrondheid van de vrees van verzoeker omwille van het huiselijk geweld in rechte lijn met de algemene gekende cultuur van het land en de gegevens dat het CGVS zélf bezit."

Wat betreft het subjectieve element van zijn vrees voor vervolging, wijst verzoeker erop dat hij als jong kind slachtoffer werd van huiselijk geweld en citeert hij zijn desbetreffende verklaringen uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Hieruit alleen al dient volgens hem te worden afgeleid dat hij wel degelijk een persoonlijke vrees koestert.

Verzoeker is voorts van mening dat het op basis van de objectieve informatie duidelijk is dat er een reëel risico bestaat dat hij ernstige schade zou oplopen indien hij zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Hij citeert artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat specificeert wat onder "ernstige schade" moet worden verstaan, en stelt dat de commissaris-generaal nalaat "een actuele beoordeling te maken of een van deze situaties van toepassing is in geval van verzoeker".

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wijst verzoeker op het risico dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen ten aanzien van zijn vader, wat hij verder toelicht als volgt:

“De vader van verzoeker is Muqadem bij de Partiya Demokrata Kurdistanê (KDP) en heeft dus een heel belangrijke machtspositie in zijn land van herkomst.

Het is voor hem een grote schande dat de moeder van verzoekster is weggevlucht met de kinderen.

Indien de moeder van verzoeker met haar kinderen zou terugkeren, zouden zij allen foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing moeten doorstaan. Sterker nog! De kans is groot dat zij door hem gedood zullen worden.

Dit wordt bevestigd in recente landinformatie. Zo werd op 31/01/2022 de COI Iran: targeting of individuals gepubliceerd, beschikbaar op: [Iraq Targeting \(cgvs.be\)](#) .

Hierin kan men lezen als volgt:

“(…)”

(p. 78-79, (...))

En,

“(…)”

(p. 79, (...))

En,

(…)

(p. 83, (...))

Dat de verzoeker bovendien extra kwetsbaar is omwille van zijn jonge leeftijd en psychologische kwetsbaarheid en er dus voor hem weldegelijk een verhoogd risico op ernstige schade kan zijn bij terugkeer!”

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zet verzoeker het volgende uiteen:

“Vervolgens, tonen verschillende legitieme bronnen aan dat de situatie in de provincie Erbil inderdaad precair is. Dit wordt bevestigd in recente landinformatie. Zo werd op 23/02/2022 de COI Irak: security situation gepubliceerd, beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf.

Op dit ogenblik heerst er een ernstige economische crisis:

“(…)”

(p. 214)

En,

“(…)”

(p. 30)

Bovendien is er ook sprake van willekeurig geweld:

Zowel Iran als Turkije is in strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van KDPI en Partiya Demokrata Kurdistanê (KDP).

Dit wordt bevestigd in de COI Irak: security situation van 23/02/2022, beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf

“(…)”

En,

“(…)”

(p. 216)

Hierbij voert Iran een campagne van moordaanslagen tegen de leden van Iraanse-Koerdische partijen in de KAR.

De vader van verzoeker, de heer Z(...) A(...) N(...), is luitenant-Kolonel van de Democratische partij van Koerdistan. Hierdoor loopt ook verzoeker een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bovendien kan ook hier de verzoeker zijn jonge leeftijd en psychologische kwetsbaarheid inroepen als persoonlijke omstandigheid die het risico op willekeurig geweld verhoogt.

Het CGVS houdt op geen enkele manier rekening met het feit dat verzoekers vader luitenant-kolonel is van de democratische Koerdische partij waartegen Iran en Turkije oorlog voeren.

Dit geeft blijk van een onzorgvuldig bestuur, waarbij niet met elk element in het dossier rekening wordt gehouden.

Ten slotte zijn burgers in het algemeen in gevaar omwille van de recente stijging in veiligheidsincidenten:

Dit wordt bevestigd in de COI Irak: security situation van 23/02/2022, beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf

“(…)”

(p. 223)

De verzoeker dient dan ook gezien het bovenstaande minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.”

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 29 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende nieuwe elementen die door haar nog niet werden aangehaald in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq*, juni 2022;
- COI Focus “*Irak – Veiligheidssituatie*”, 24 november 2021;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation*, januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/1 en 57/6 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen *in casu* geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door zijn moeder, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar vervolgingsvrees, welke

beslissing bovendien bevestigd werd door de Raad en aldus kracht van gewijsde geniet, zodat ook in zijn hoofde niet besloten kan worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, waarbij verwezen wordt naar de uitgebreide motivering in de beslissing genomen in hoofde van zijn moeder, omdat (B) geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van zijn moeder aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud dat zijn vader klacht indiende tegen zijn oom J. omwille van 'ontvoering', waarna J. zou zijn opgepakt en nadien weer vrijgelaten, en de stukken die zij ter staving daarvan neerlegde, nu (i) het hier een gebeurtenis betreft die voortvloeit uit een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas, (ii) de waarachtigheid van deze feiten bijkomend onderuit wordt gehaald gezien de opmerkelijke vaststelling dat zijn moeder zelf in het kader van haar procedure internationale bescherming nooit enige melding maakte van de klacht die tegen haar broer werd ingediend, (iii) er ook op geen enkele manier wordt verduidelijkt waarom deze feiten en stukken niet eerder (konden) worden aangehaald/voorgelegd, (iv) het geen hout snijdt dat zijn vader na verzoekers vlucht nog een achttal maanden zou gewacht hebben alvorens klacht in te dienen tegen zijn oom, en (v) het feit dat zijn moeder de originele stukken in verband met deze klacht en daaropvolgende procedure voorlegde in het kader van zijn persoonlijk onderhoud niets wijzigt aan het voorgaande, omdat (C) zijn moeder met haar originele Iraakse *smartcard* thans wel een tastbaar begin van bewijs aangaande haar identiteit voorlegt, doch opnieuw dient te worden opgemerkt dat dit document geen informatie bevat/zich niet uitspreekt over de actuele burgerlijke staat van zijn moeder, omdat (D) de voorgelegde omslag enkel aantoonde dat post vanuit Irak werd opgestuurd, niets meer en niets minder, en omdat (E) de door hem voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten die hij en zijn familieleden in Irak zouden hebben meegemaakt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, op 23 januari 2020 te hebben verlaten en er thans niet te kunnen terugkeren, uit vrees voor zijn vader, die hem, zijn moeder, zus en broers sinds lang fysiek zou hebben mishandeld. Hij stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden gefolterd of vermoord door zijn vader of diens familie.

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming integraal beroept op de vluchtmotieven die reeds werden aangehaald door zijn moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dat hij geen andere, bijkomende elementen aanhaalt. De commissaris-generaal wijst erop dat in de beslissing die genomen werd in hoofde van verzoekers moeder geen geloof werd gehecht aan haar vervolgingsvrees en dat, aangezien verzoeker zich wat deze feiten betreft beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals door haar uiteengezet, dienaangaande ook in zijn hoofde geen nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen.

Blijkens de motieven van de beslissing in hoofde van verzoekers moeder, die integraal worden hernomen in de bestreden beslissing, hecht de commissaris-generaal geen geloof aan haar relaas en vluchtmotieven omdat (A) zij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit en haar actuele huwelijk met Z. noch van de problemen die zij met hem beweert gehad te hebben, omdat (B) zelfs indien haar actuele huwelijk met Z. zou vaststaan, *quod non*, zij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de situatie dermate was dat zij, omwille van een nood aan internationale bescherming, Irak diende te verlaten dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren, waarbij wordt overwogen dat (i) niet kan worden aangenomen dat zij er in Irak volledig alleen voor stond en geen mogelijkheid had om eerder haar man en haar gewelddadig huwelijk te verlaten, (ii) uit haar verklaringen voorts niet blijkt dat zij ooit doorgedreven pogingen ondernam om, middels haar netwerk of via officiële instanties of vrouwenhuizen, een oplossing te vinden voor haar situatie, (iii) wat betreft haar opmerking dat vrouwen geen klacht kunnen

indienen in Koerdistan, zij zelf het tegendeel bewees, (iv) zij enkel kopieën van de klachten voorlegde, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en die een loutere weergave zijn van wat zij, dan wel haar dochter, toen verklaarde doch zich niet uitspreken over de waarachtigheid van de feiten zoals toen door hen vermeld, waaraan nog wordt toegevoegd dat het algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is, (v) ondanks het feit dat zij in 2008 en 2011 wel degelijk bij de politie terecht kon, zij zich in de daaropvolgende elf jaar, tot in 2019, nooit meer tot de politie heeft gewend noch hun tussenkomst of bescherming heeft gevraagd tegen de gewelddaden waar zij veelvuldig het slachtoffer van zou zijn geweest, (vi) uit het feit dat wanneer zij zich in 2019 dan wel weer tot de politie wendde en klacht indiende, zij direct stappen ondernamen en haar man opriepen voor verhoor eens te meer blijkt dat het wel degelijk mogelijk is om in Koerdistan klacht in te dienen, ook voor haar, (vii) er zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat zij een analfabete vrouw is en de moeilijkheden die zij, in die hoedanigheid, kan ondervinden om haar weg te vinden naar/binnen de officiële instanties voor hulp en/of bescherming, doch uit wat hoger werd aangehaald zij wel degelijk haar weg bleek te vinden naar het ziekenhuis en de politie en zij bovendien ook mensen rondom zich had die op de hoogte waren van haar situatie en meermaals tussenkwamen in geval van problemen, waardoor dan ook redelijkerwijs kan verondersteld worden dat zij eveneens de mogelijkheid zou gehad hebben, desnoods bij of via deze mensen, te informeren naar eventuele beschikbare instanties, dan wel de manier waarop zij deze kon bereiken met haar hulpvraag, (viii) het opmerkelijk is dat zij, die voor het overige amper stappen zette om zich te informeren over haar eventuele mogelijkheden, dan wel via de meest gangbare en voor de hand liggende kanalen, *in casu* de politie of vrouwenorganisaties, te proberen een einde te maken aan haar moeilijke situatie, dan wel gewoon naar een politica stapte met een hulpvraag, (ix) het verder ook wel opmerkelijk is dat haar hulpvraag aan deze politica direct betrekking had op 'het verlaten van het land' en voor het overige op geen enkel moment de eventuele mogelijkheden die zij binnen Irak zelf had om aan haar gewelddadig huwelijk te ontkomen ter sprake zouden zijn gekomen, (x) zij er niet in slaagde te verduidelijken waarom zij voorheen, gedurende bijna dertig jaar, geen stappen zette om haar man te verlaten en aan haar gewelddadig huwelijk te ontkomen, maar dan in november 2019 blijkbaar wel direct wist wat te doen en concrete stappen kon zetten, (xi) het gemak en de snelheid waarmee zij uiteindelijk haar gewelddadige man kon verlaten én haar vertrek uit Irak kon geregeld worden in schril contrast staan met haar nalatigheid om eerder te proberen binnen Irak een oplossing te vinden voor de moeilijke situatie waarin zij zegt decennialang te hebben geleefd, (xii) rekening houdend met haar bewering dat zij uit pure schrik in 2008 besloot haar klacht weer in te trekken, het onlogisch is dat zij in november 2019, nadat zij bij de politie uitdrukkelijk te horen kreeg dat zij haar man zouden oproepen voor verhoor en zij aldus wel kon verwachten dat haar man snel op de hoogte zou zijn van het feit dat zij klacht had ingediend, dan blijkbaar geen schrik had en gewoon naar huis terugkeerde, (xiii) haar verklaring dat haar man voorts, nadat zij de woning ontvluchtte, ook amper pogingen zou ondernomen hebben om haar te vinden evenmin rijmt met het beeld dat zij van hem schetst, (xiv) het eens zo opmerkelijk is dat haar man er blijkbaar geen graten in zag dat haar identiteitspapieren niet thuis werden bewaard, en (xv) zij niet in staat blijkt op een eenduidige manier aan te geven wat nu precies aan de basis lag van haar problemen met haar man, omdat (C) er ook menig vraagtekens konden geplaatst worden bij de reisweg die zij en haar kinderen aflegden van Irak naar België, omdat (D) zij zich met betrekking tot haar vrees bij terugkeer steunt op loutere hypothesen, en omdat (E) de door haar neergelegde stukken geen ander licht vermogen te werpen op het voorgaande, zoals verder wordt toegelicht.

Verzoeker betwist niet dat hij zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde feiten als deze die door zijn moeder in het kader van haar verzoek werden aangehaald en dat de Raad in zijn arrest nr. 264 778 van 2 december 2021 bovenstaande appreciatie van deze feiten heeft bevestigd zodat deze als vaststaand dient te worden beschouwd. In de mate dat verzoeker zijn voorgehouden vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst verbindt aan de vrees die reeds werd aangehaald door zijn moeder, doch ongeloofwaardig werd bevonden, kan in zijn hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit dat de commissaris-generaal *in casu* verwijst naar de vaststaande motivering van de beslissing genomen in hoofde van verzoekers moeder duidt er in deze specifieke omstandigheden niet op dat hij vooringenomen is geweest in zijn onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, op welke wijze zijn eigen verklaringen een ander licht vermogen te werpen op de vaststellingen gedaan in hoofde van zijn moeder en het daaruit volgende besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde vrees, en die voor haar kinderen, door haar echtgenoot te zullen worden gedood in geval van een terugkeer naar Irak. Het argument "*dat zowel verzoeker als zijn broer (...) het verhaal van de moeder van verzoeker compleet bevestigen*" kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan gedane vaststellingen in dit verband.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat zijn gezin “*er weldegelijk in geslaagd (is) om enkele argumenten van het CGVS die werden gebruikt om het relaas als ongeloofwaardig te bestempelen, te weerleggen aan de hand van nieuwe documenten*”.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift weliswaar terecht op dat in het kader van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van zijn moeder en oudere broer reeds fotokopieën van de documenten met betrekking tot de klacht tegen zijn oom J. en diens arrestatie werden neergelegd. De Raad heeft in zijn arrest nr. 264 778 van 2 december 2021 echter gewezen op de uiterst relatieve bewijswaarde van deze documenten. Zo merkte de Raad op dat niettegenstaande de moeder van verzoeker tijdens haar persoonlijk onderhoud op 29 oktober 2020 verklaard heeft nog contact te hebben met haar broer J. sinds haar vertrek uit Irak, zij op geen enkel moment melding heeft gemaakt van voormelde klacht en arrestatiebevel tegen haar broer, die respectievelijk dateren van 11 september 2020 en 20 september 2020. De Raad wees er verder op dat deze documenten, die betrekking hebben op de broer van verzoekers moeder, niets zeggen omtrent het specifieke vluchtrelaas van verzoekers moeder en oudere broer en over de waarachtigheid van de door hen geuite vrees ten aanzien van verzoekers vader. De Raad merkte in voormeld arrest tot slot op dat uit informatie gevoegd aan het administratief dossier van verzoekers moeder blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is. Verzoeker weerlegt voorgaande pertinente motieven niet door thans in het kader van onderhavig verzoek de originele van voormelde documenten neer te leggen. Hij blijft verder in gebreke te verduidelijken waarom deze documenten en de feiten waarop ze betrekking hebben niet eerder dan in de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van zijn moeder en oudere broer konden worden aangebracht.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing voorts nog op het volgende:

“Voorts is het ook wel opmerkelijk dat uw vader pas op 11 september 2020, i.c. pas een achttal maanden na jullie vlucht, een klacht tegen J(...) zou hebben ingediend. U verklaarde dat uw vader nog voor jullie vlucht uit Irak, in de periode dat jullie ondergedoken zouden gezeten hebben bij een vriend van uw oom, bij uw oom zijn langsgesegaan om hem te bedreigen indien uw oom iets met jullie ‘verdwijning’ te maken had. Het snijdt dan ook geen hout dat uw vader nog een achttal maanden zou gewacht hebben alvorens klacht in te dienen tegen uw oom.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging een begin van verklaring te bieden voor bovenstaande pertinente overweging, die steun vindt in het administratief dossier en die, in de mate dat zij door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen wordt en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Verzoeker haalt verder aan dat zijn moeder een kopie van haar identiteitskaart kon voorleggen en dat zijn oom via de post de originele identiteitskaart bezorgde, die samen met de envelop zou zijn neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad kan op basis van de stukken van het administratief dossier slechts vaststellen dat in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming geen originele identiteitskaart op naam van zijn moeder werd neergelegd, doch wel haar originele Iraakse *smartcard* (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nr. 3). Met betrekking tot dit stuk motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In tegenstelling tot wat in het kader van haar procedure om internationale bescherming werd opgemerkt legt ze thans aldus wel een tastbaar begin van bewijs voor aangaande haar identiteit. Echter, in navolging van wat de Commissaris-generaal reeds opmerkte in het kader van haar verzoek, dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit document geen informatie bevat / zich niet uitspreekt over de actuele burgerlijke staat van uw moeder. Dat uw moeder tot op heden aldus nog altijd zou gehuwd zijn met uw vader wordt niet aangetoond. De motivering dienaangaande blijft dan ook gehandhaafd. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat nog aan dat uw moeder van plan was stappen te ondernemen om van uw vader te scheiden (zie CGVS p. 20). Echter, dienaangaande werd voor het overige geen verdere informatie meer overgemaakt noch werd enig tastbaar begin van bewijs hieromtrent aan het CGVS bezorgd.”

In zoverre verzoeker op voormelde *smartcard* doelt waar hij beweert dat op deze kaart duidelijk staat aangegeven dat zijn moeder gehuwd is, toont hij dit op geen enkele wijze aan.

Waar verzoeker nog aangeeft dat zijn moeder heeft nagevraagd of het mogelijk zou zijn om uit de echt te scheiden in België, dat hiervoor een dagvaarding zal worden gestuurd naar haar echtgenoot in Iran (*sic*), dat hij uiteraard op dat ogenblik niet alleen zou weten dat zij zich in België bevindt, maar ook haar exacte adres en dat het dan ook “*procedureel onmogelijk (is) voor haar eigen veiligheid om uit de echt te scheiden*”

in België”, merkt de Raad op dat verzoeker zodoende geen informatie aanbrengt die een ander licht kan werpen op de hoger gedane vaststellingen.

Wat betreft verzoekers betoog dat zijn psychologische problemen niet in aanmerking worden genomen in de bestreden beslissing, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft niet te betwisten dat verzoeker met psychologische problemen kampt noch dat hij omwille van deze problemen nood heeft aan psychologische begeleiding. De commissaris-generaal wijst er evenwel terecht op dat niet wordt aangetoond dat verzoekers mentale toestand van die aard is dat hij niet op normale wijze zou kunnen deelnemen aan het persoonlijk onderhoud, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht: “U werd gewezen op de mogelijkheid om zelf om een (extra) pauze te vragen indien u daar nood aan zou hebben (zie CGVS p. 2) doch u gaf op geen enkel moment tijdens uw onderhoud even te willen pauzeren. U bleek daarentegen wel degelijk in staat deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het Commissariaat-generaal en hierbij op coherente wijze uw relaas uit de doeken te doen. U haalde overigens ook zelf op geen enkel moment doorheen de onderhouden aan, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat te zijn de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. U verklaarde op het einde van uw persoonlijk onderhoud bovendien ook zelf uitdrukkelijk alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (zie CGVS p. 19)”. Verzoeker weerlegt of ontkracht voorgaande pertinente vaststellingen op geen enkele wijze en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Verzoeker toont verder niet aan dat zijn psychologische klachten in hoofdzaak terug te leiden zijn naar het huiselijk geweld waarvan hij als kind het slachtoffer zou zijn geweest. Uit zijn verklaringen en die van zijn moeder blijkt dat zijn precaire verblijfssituatie in België en de negatieve uitkomst van de verzoeken tot internationale bescherming van zijn moeder en oudste broer evenzeer bepalend zijn voor zijn psychisch welbevinden. Zo zou hij een zelfmoordpoging ondernomen hebben na kennisname van de negatieve beslissing in hoofde van zijn moeder, waardoor hij zich naar eigen zeggen zeer slecht voelde (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, vraag 3.8 en stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Daargelaten de oorzaak van verzoekers psychische problemen, wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn administratieve procedure heeft aangegeven dat hij omwille van een vermeende psychische kwetsbaarheid niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, noch dat hij vreest dat zijn psychologische problemen aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. In zoverre verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij omwille van zijn psychologische problemen een kwetsbaar profiel heeft op grond waarvan hij als vluchteling dient te worden erkend dan wel subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, blijft hij in gebreke zijn vrees of het reële risico dat hij meent te lopen concreet toe te lichten. Dat een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals verzoeker opmerkt, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft het argument dat verzoeker in België toegang heeft tot de nodige kwalitatieve psychologische begeleiding die hij in Iraaks Koerdistan niet zou kunnen krijgen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker behalve het op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) neergelegde attest van 19 april 2022, dat op summiere wijze stelt dat hij nood heeft aan therapeutische zorg, geen andere, medische attesten bijbrengt die kunnen staven dat zijn actuele mentale toestand verdere psychologische opvolging noodzaakt en licht kunnen werpen op zijn specifieke noden in dit verband (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nr. 1). Door de voorzitter ter terechtzitting gevraagd naar bewijsstukken van de psychologische begeleiding die hij op heden volgt, verwijst verzoeker slechts naar de stukken die hij reeds op het CGVS heeft neergelegd. Verzoeker toont verder op geen enkele wijze aan dat hij in zijn land van herkomst, indien nodig, geen toegang zal hebben tot adequate psychologische hulp. Het loutere gegeven dat verzoeker “voor zijn psychische klachten niet op dezelfde of gelijkaardige manier (kan) worden ondersteund in Irak, als in België” is niet voldoende zwaarwichtig om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd, nog daargelaten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hem in zijn land van herkomst de nodige psychologische ondersteuning zou worden ontzegd op grond van één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), met name zijn nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker kan zoals gesteld niet volstaan met een verwijzing naar zijn psychologisch kwetsbaar profiel opdat zou kunnen worden aangenomen dat hij in zijn

land van herkomst zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Hij dient dit *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Voor het overige volhardt verzoeker in zijn eerder afgelegde verklaringen en zijn daarop gestoelde vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van huiselijk geweld. Hij argumenteert dat deze vrees in lijn ligt met *“de algemene gekende cultuur van het land en de gegevens dat het CGVS zélf bezit”* en citeert meerdere objectieve bronnen die, naar verzoekers oordeel, aangeven dat huiselijk geweld schering en inslag is in Irak. Met deze algemene informatie toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat:

“De voorgelegde omslag tot slot toont enkel aan dat post vanuit Irak werd opgestuurd, niets meer en niets minder.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten die jullie in Irak zouden hebben meegemaakt. U legt in het kader van uw verzoek nu ook uw originele identiteitskaart alsook de originele identiteitskaart van uw minderjarige broer voor. In het kader van haar procedure bleek uw moeder enkel in het bezit van kopieën van haar en jullie identiteitskaarten en werd aangehaald dat er geen begin van bewijs aangaande de identiteit werd voorgelegd. Hoogstens kan worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uzelf alsook van uw broer nu wél een tastbaar begin van bewijs aangaande jullie identiteit wordt voorgelegd. Echter, de identiteitskaarten betreffen louter jullie persoonsgegevens maar spreken zich niet uit over de feiten die jullie in Irak zouden hebben meegemaakt en omwille waarvan jullie Irak zouden hebben moeten verlaten. Evenmin bevatten de identiteitskaarten van uzelf en uw broer informatie aangaande de burgerlijke staat van uw moeder. De brief van OKAN toont aan dat u uw best doet in de Nederlandstalige lessen, niets meer niets minder. Het psychologisch attest werd hierboven reeds besproken.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan verzoekers vluchtmotieven en vrees geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn vader *“Muqadem bij de Partiya Demokrata Kurdistanê (KDP)”* is en dus een heel belangrijke machtspositie in zijn land van herkomst bekleedt, wijst de Raad erop dat hij reeds in voormeld arrest nr. 264 778 van 2 december 2021 geoordeeld heeft dat aan de beweerde machtspositie van verzoekers vader geen geloof kan worden gehecht, welke beoordeling als vaststaand dient te worden beschouwd. Zoals hoger reeds aangestipt onder punt 2.3.3, toont verzoeker met een verwijzing naar algemene landeninformatie aangaande familiaal geweld ten aanzien van vrouwen in Irak niet aan dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk zal worden vervolgd bij terugkeer. Op basis van deze informatie kan evenmin worden aangenomen dat hij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht niet toe in welke zin zijn jonge leeftijd hem extra kwetsbaar zou maken, temeer daar hij inmiddels de meerderjarigheid heeft bereikt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn psychologische kwetsbaarheid ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan, dient te worden herhaald dat verzoeker er niet mee kan volstaan te verwijzen naar zijn psychologisch kwetsbaar profiel doch zijn vrees of het reële risico in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds in zijn rechtspraak heeft verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo heeft het Hof van Justitie gepreciseerd dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en hecht het Hof van Justitie er tevens belang aan dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 33 en 35). Hieruit volgt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. *In casu* voert verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in zijn dossier, dat de Iraakse autoriteiten of hulpverleners hem op intentionele wijze de nodige psychologische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst dreigt terecht te komen in preciaire humanitaire omstandigheden als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet *c.q.* artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.4.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *EUAA Country Guidance Note : Iraq* van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Erbil moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EUAA Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 195-198).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Hij beperkt er zich in wezen toe te verwijzen naar, en te citeren uit, het *EUAA Country of Origin Information Report “Iraq. Security Situation”* van januari 2022, dat evenwel werd meegenomen in bovenstaande analyse, waaraan bijgevolg geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Erbil. Waar verzoeker betoogt dat zijn vader luitenant-kolonel van de KDP is en hij hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dient te worden herhaald dat reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder is komen vast te staan dat aan de beweerde positie van zijn vader geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker licht bovendien niet toe in welke zin zijn vaders voorgehouden positie een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die hem meer dan anderen zou blootstellen aan het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zonder dat hij daarbij specifiek wordt geïdendeerd. Verzoeker laat tevens na te verduidelijken hoe zijn (relatief) jonge leeftijd en psychologische kwetsbaarheid ertoe bijdragen dat het risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in zijn hoofde wordt verhoogd. Hij dient zijn beweringen in dit verband *in concreto* te staven met overtuigende stukken en argumenten, doch blijft daartoe in gebreke.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT